

Kultura

Djelo Anice Tomić i Jelene Kovačić vrhunski je spoj kreativnosti, duhovitosti i profesionalnosti

Premijerna predstava Gradskog kazališta lutaka Split "Did i repa" Anice Tomić i Jelene Kovačić vrhunski je spoj kreativnosti, duhovitosti i profesionalnosti, pravi ogledni primjer pametnog komada za djecu u kojemu će uživati sve generacije gledatelja.

Autorski tim, redateljica Anica Tomić i dramaturginja Jelena Kovačić kao osnovu za ovaj posve originalan rad uzele su staru rusku **priču** od desetak rečenica, s motivom **izvlačenja** ogromne repe iz zemlje.

Potom su – što iz mašte, što iz sjećanja - iznjedrile posve novo djelo, smješteno u nečije možda i ne tako davno ljetu na selu iz kojega još odjekuju jutarnja zvana, lavež, cvrkut i kukurikanje.

Did i baba, kojima dolazi njihova gradska unuka, žive negdje u Dalmatinskoj zagori, u kamenoj kućici, i zabrinuto pogledavaju u nebo očekujući kišu koja će im zajamčiti dobru ljetinu. Unuka će iz obijesti počinuti ozbiljan incident i igrati njihovo povjerenje, pa će morati prihvatiti posljedice, a potom stvar ispraviti. Međutim, "Did i repa" je puno više od obične poučne priče; ona je zabavna, slojevita i silno komična.

Vukopas, koka i magarac

Redateljica i dramaturginja nipošto se nisu oslonile samo na "vlaški" dijalekt kako bi na prvu loptu pokupile jeftine poene. Dvoje starih seljaka (Nikša Arčanin i Milana Buzolić Vučica) simpatično su karikaturalizirani izgledom i tvrdim, oskudnim izričajem (donekle nalikuju društvu iz "Prosjaka i sinova"), ali u tom izričaju zvoni i tegoban **život**, strah za egzistenciju, ljubav i dobrota.

Vukopas, koka i magarac, tercet životinja s antropomorfnim obilježjima (Petar Konkoj, Andrea Majica i Marko Petrić), oduševljavaju glasanjem, pokretom i karakterizacijom, ali i simboliziraju čvrstu spregu i slogu čovjeka i njegova blaga. Napokon, čitava **priča**, uz lajanje, njakanje, kokodakanje, gangu i kolo, naganjanje među prostrtim plahtama i šašavo potezanje repe obrađuje ozbiljan motiv pogreške počinjene iz dosade i ignorancije, te motiv iskupljenja i oprosta uz koji neminovno dolazi odrastanje.

Na ovim finim kontrastima izgradile su autorice bogatu, punokrvnu predstavu, koja se gleda netremice. Uz spomenute glumce - članove GKL-a i mlade kolege koji su nedavno završili splitski Studij glume, pridružila se ansamblu i Mia Roknić iz GKM-a kao uvjerljiva osnovnoškolka te Milena Blažanović, Ivan Medić i Sanja Vidan.

Sunčica Jerković, česta suradnica GKL-a, kreirala je scenu s “multifunkcionalnom“ [kućicom](#) i kostime, dobroćudno ironiziravši seosku nošnju, a životinjama dajući karakterističan pečat njihove vrste. Dodatnu [kvalitetu](#) izvedbi i dah nostalgije donijela je i glazba Nenada Kovačića s arhaičnim etnotonovima. Ne vidi se često predstava u kojoj su se svi elementi, od glume do svjetla i plesa, ukomponirali poput lego-kockica u sklad i pravo kazališno veselje.

JASMINA PARIĆ

-
-
-
- [Ispiši](#)